

Una segona oportunitat

ANTONI SEGURA

Catedràtic d'història contemporània i director del Centre d'Estudis Històrics Internacionals de la UB

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 08.11.06

Els errors en política se solen pagar, més tard o més d'hora. A CiU li va passar factura l'acord amb el PP de l'any 1995 i, sobretot, el del 1999, quan va descartar l'opció de governar amb ERC. Ho va pagar a les eleccions del 2003 amb uns resultats (46 escons) que no li permetien una majoria suficient per formar govern i que va possibilitar, de retruc, l'entesa entre el PSC, ERC i ICV. Aquesta vegada, l'1 de novembre passat, CiU, confiant que obtindria una majoria suficient, va dissenyar una campanya basada específicament en la crítica contra el Govern catalanista i d'esquerres, plasmada en el DVD Confidencial.Cat, del qual es van distribuir milers de còpies, i en el tot o res: o CiU o la repetició del Pacte del Tinell, equiparat al caos i el mal govern. Així, malgrat haver guanyat les eleccions en vots i en escons, s'ha tornat a trobar amb una majoria (relativa) clarament insuficient per governar en solitari i tampoc ha aconseguit que PSC-ERC-ICV no sumessin una majoria (absoluta) alternativa.

NO ES POT objectar ara que CiU ha estat la força més votada (en unes eleccions a la baixa, en què tothom ha perdut vots amb l'excepció d'ICV i el partit anticatalanista dels Ciutadans), o que la diferència amb la segona força política ha estat d'11 escons, perquè en aplicació de l'Estatut "el president o presidenta de la Generalitat és elegit pel Parlament d'entre els seus membres" (article 67) i, per tant, no governa qui obté més escons, sinó qui és capaç de formar una majoria parlamentària suficient. Cal, amb tot, que CiU torni a ser una alternativa real de govern, i per això hauria d'aprofitar el seu nou pas per l'oposició per reflexionar seriosament sobre els errors comesos (de campanya i programàtics) que tant dificulten la seva transició cap al postpujolisme. ¿És, però, la reedició del denominat ara Govern d'Entesa Nacional pel Progrés un pacte de passat o de futur? Si hi ha voluntat política és totes dues coses alhora. És un pacte de passat perquè parteix de l'experiència de l'anterior

Govern que, certament, no va ser modèlica. Això no obstant, i malgrat el desgast i el soroll mediàtic, especialment en relació amb l'Estatut, que va ocultar l'obra de govern, el vot dels ciutadans, més enllà del desencís que denoten l'increment de l'abstenció i dels vots en blanc, ha renovat la seva confiança en un Govern del PSC-ERC-ICV i li ha atorgat una còmoda majoria absoluta de 70 escons. I convé recordar que en unes eleccions s'avalua, primerament, l'acció del Govern sortint. La pèrdua de 4 escons no és excessiva si tenim en compte totes les dificultats dels últims anys. Cal que sigui un pacte de futur perquè, certament, no es poden repetir els errors i les picabaralles de la passada legislatura.

Aquesta segona oportunitat només reeixirà si, de bell antuvi, es posen les bases per impedir la repetició dels errors del passat. Cal reflexionar i aprendre dels errors i, per tant, fixar prèviament les regles del joc i les prioritats estratègiques compartides, aparcant o deixant per a la discussió interna les diferències programàtiques o els objectius en què no hi ha acord. Cal un Govern estable, cohesionat, que governi sense sorolls innecessaris des de la unitat i no pas des de la confrontació partidista. Un Govern que conciti el suport social i en què el president, màxima representació institucional de Catalunya, tingui les mans lliures per poder fer les remodelacions de gabinet i adoptar les decisions que consideri oportunes a partir de l'acord programàtic pactat. Un Govern, finalment, que no sigui feudatari de les decisions o les pressions provinents de la Moncloa o de *lobbies* econòmics, financers i mediàtics, perquè les decisions de govern només es poden prendre des de Catalunya estant.

NO HI HA dubte que, en aquest sentit, el paper més difícil ha correspost al PSC, que, en contra de profecies interessades, ha sabut imposar-se a les pressions que arribaven d'alguns barons del PSOE i, àdhuc, de Ferraz, i ha demostrat així la seva independència. Un Govern, en definitiva, capaç d'aprofitar el desplegament del nou Estatut per traçar un projecte de futur basat en la realització de l'autogovern i en la consolidació d'un estat del benestar, eficaç i raonable, que amb les seves polítiques socials contribueixi a la cohesió social en uns moments en què la precarietat laboral i econòmica

d'àmplies capes de la població i l'arribada de nous immigrants poden donar lloc al sorgiment de moviments populistes, antisistema, de caràcter xenòfob i anticatalanista.

Certament, la formació d'un Govern d'Entesa Nacional pel Progrés no ha estat una decisió fàcil i ha exigut renúncies i acords dels tres partits que el configuren. Només cal demanar que, com a visualització de la voluntat política d'emprendre una etapa sense els inconvenients de l'anterior legislatura, es governi amb transparència, sense sotracs (ni Dragon Khan, ni Simca 1000) i explicant amb claredat els objectius que es pretenen i com s'aconseguiran. Només així serà possible començar amb bon peu una nova etapa en què la política estigui al servei dels problemes reals dels ciutadans i en què es recuperi la credibilitat de les institucions polítiques, soscavada ara per l'autisme creixent de la classe política i la seva seqüela, l'elevada abstenció.